

April 2015.

## „Svima sam bio sve...“(1 Kor 9, 22)

U prvoj poslanici upućenoj zajednici u Korintu, iz koje je uzeta Reč života ovoga meseca, apostol Pavle mora da se brani jer su neki hrišćani prema njemu pokazivali nedostatak obzira. Dovodili su u pitanje, pa čak i poricali da je on apostol. Nakon što je potpuno odbranio svoj naslov jer je „video Isusa Hrista“ (9, 1), Pavle je objasnio razloge svoje poniznosti i skromnosti kao i odricanja od bilo kakve nagrade za svoj rad. Premda je mogao da se osloni na apostolska ovlašćenja i prava, radije postaje „slugom svima“. To je njegova jevanđeoska strategija.

On je solidaran sa svim slojevima ljudi, postaje jedan od njih, s ciljem da im donese novost Jevanđelja. Pet puta ponavlja „Svima sam bio sve“, poistovećujući se sa svima: iz ljubavi prema Jevrejima potčinjava se Mojsijevom zakonu, premda smatra da ga on više ne obavezuje; s nejevrejima koji ne poštuju Mojsijev zakon i sâm živi kao da mu nije potčinjen, a istovremeno poštuje zahtevan zakon koji je sâm Isus; s onima koje su zvali „slabima“ – verovatno su to preobzirni hrišćani koji su sebi nametali problem treba li ili ne treba jesti meso žrtvovano idolima – i on postaje slab, premda je „jak“ i u sebi oseća slobodu. Jednom rečju, on je „svima sve“.

Svaki put ponavlja da to čini da bi sve njih „stekao“ za Hrista, da bi kako god „spasao“ bar nekoga. Ne zanosi se, nema slavloljubivih očekivanja, dobro zna da će samo neki odgovoriti na njegovu ljubav, ali svejedno voli sve i postaje sluga svima, po uzoru na Gospoda koji je došao „da služi i život svoj dâ u otkup za mnoge“ (Mt 20, 28). Ko se više od Isusa Hrista poistovetio sa nama? On koji je Bog, „sam sebe ponizio uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi“ (Fil 2, 7).

### „Svima sam bio sve...“

Kjara Lubik je ovu rečenicu uzela za jednu od ključnih tačaka svog „*umeća ljubavi*“, sažimajući je u izrazu „poistovetiti se“. U njoj je videla izraz „diplomacije“ ljubavi. Napisala je: "Kada neko plače, moramo sa njim da plačemo. A ako se smeje – da se sa njim radujemo. Tako se krst deli, jer počiva na više ramena, a radost se umnožava jer u njoj sudeluje više srca. [...] Poistovetiti se sa bližnjim iz ljubavi prema Isusu, Isusovom ljubavlju, sve dok bližnji, nežno ranjen ljubavlju Božjom u nama, ne poželi da se poistoveti sa nama, u uzajamnoj razmeni pomoći, ideala, planova, osećanja. [...] To je diplomatija ljubavi, koja ima mnogo zajedničkih izraza i ispoljavanja s uobičajenom diplomatijom, pa tako ne govori sve što bi mogla da kaže jer se bratu ne bi svidelo i Bogu ne bi bilo drago; zna da čeka, govori, zna da stigne na cilj. Božanska diplomatija Reči postaje telo da bi nas pobožanstvenila.«[\[1\]](#)

Istančanim pedagoškim osećanjem Kjara prepoznaje i svakodnevne prepreke koje nas ometaju u poistovećivanju sa drugima: „Ponekad je to rastresenost, ponekad sklonost brzopletom izražavanju ličnog mišljenja, neprimerenom davanju saveta. Ponekad nismo raspoloženi da se poistovetimo sa bližnjim jer smatramo da ne razume našu ljubav ili nas koče neki sudovi o njemu. Ponekad nas ometa skriveni interes da ga pridobijemo za svoje ciljeve.“ Stoga je „baš potrebno odseći ili ukloniti sve ono što ispunjava naš um i naše srce – da bismo se poistovetili sa drugima“.[\[2\]](#) To je postojana i neumorna, istrajna i

bezinteresna ljubav, koja se napaja na još većoj i moćnijoj ljubavi Božjoj.

Te dragocene smernice mogu da nam pomognu da živimo Reč života ovoga meseca, zauzmemo stav iskrenog slušanja drugoga, pokušavajući da ga razumemo u dubini duše, poistovetimo se u onome što živi i što oseća, deleći sa njim brige i radosti:

*„Svima sam bio sve...“*

Ovaj jevandeoski poziv ne možemo da tumačimo kao zahtev da se odrekemo svojih uverenja ili da nekritički odobravamo način delovanja drugih, kao da nemamo svoje ideje i mišljenje. Ako volimo do te mere da postanemo drugi, ako naša razmena postane dar ljubavi i gradi iskrene odnose, možemo i moramo da izrazimo svoje mišljenje, pa i onda kada ono može da povredi, zadržavajući, međutim, stav iskrene ljubavi. Poistovećivanje nije znak slabosti, ni traženje mirnog i spokojnog suživota, nego izraz slobodne osobe koja služi, što zahteva hrabrost i odlučnost.

Potrebno je takođe imati na umu cilj poistovećivanja sa drugima.

Kao što smo već pomenuli, Pavlova rečenica koju ćemo živeti ovog meseca nastavlja se rečima: „...da kako god neke spasem“. Apostol Pavle opravdava svoje poistovećivanje željom da dovede do spasenja. To je put da uđemo u drugoga, da probudimo ono dobro i istinito što u njemu već prebiva, da sagorimo ono pogrešno i položimo seme Jevanđelja. Taj zadatak apostol ne može da izbegne, pred njim ne može da ustukne, jer mu ga poverava sam Bog, stoga kako god mora da ga izvrši, kreativnošću za koju je sposobna samo ljubav.

Upravo ta namera je konačni cilj našeg poistovećivanja. Politika i trgovina takođe imaju interes da se približe osobama, uđu u njihove misli, shvate njihove zahteve i potrebe, ali u tome se uvek krije određena računica. „Božanska diplomatija ima divno svojstvo, možda isključivo njeno: pokreće je dobro drugoga, pa je lišena svake senke sebičnosti.“<sup>[3]</sup>

Poistovetiti se, dakle, da bismo svima pomogli da rastu u ljubavi i tako doprineli ostvarenju sveopšteg bratstva, Božjeg plana za čovečanstvo za koji je Isus dao život.

*Fabio Čardi*

---

<sup>[1]</sup> »Diplomacija«, u: *Živjeti život*, Đakovo, 1969, str 86.

<sup>[2]</sup> *Put života*, Ljubljana, 1987.

<sup>[3]</sup> »Diplomacija«, *ibid.*, str. 87.